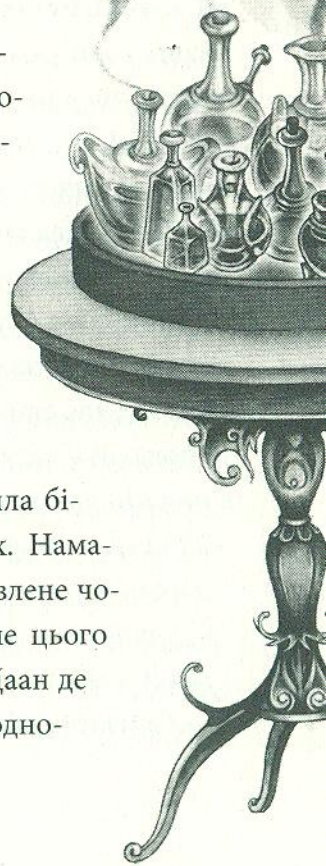

Глава 1

— Кожен талант, хоч би яким він був, завжди має як фантастичний бік, так і, на жаль, менш фантастичний, — Даан де Брайн поволеньки походжав уздовж полиць і розглядав рідини, що виблискували в пляшечках. — Найголовніше — навчитися керувати *обома* і тримати їх під контролем, — старий фармацевт аптеки ароматів глибоко зітхнув і зупинився. Проте відразу ж кинув на мене свій звично суворий погляд.

Немов натягнута тятива лука, я стояла біля стійки аптеки, затамувавши подих. Намагалася запам'ятати кожне слово, вимовлене чоловіком. Власне, я стільки чекала саме цього моменту. Мені вже й не вірилося, що Даан де Брайн, засновник аптеки ароматів, одно-

го дня почне навчати мене всьому, що знає про аптеку та її незліченні запашні трунки. Тепер, коли ця розмова справді відбувалася, не хотіла пропустити жодної фрази. Хтозна, чи не змінить завтра Даан свою думку й не залишить мене зі спадком аптеки ароматів під віллою «Еві» без поради? Уникати спілкування Даан умів краще за всіх, кого я знала. Досі рівних йому в цьому не було.

Щоб нічого не пропустити, навіть стежила за кожним його рухом. Даан знову повернувся до пляшечок, зняв із полиць різноманітні аромати й вишикував їх на стійці. Посміхнувся мені, зиркнувши крізь окуляри в тонкій срібній оправі, і запхав руки в кишені твідового костюма, в який був одягнений. Під його коротко стриženим сивим волоссям піднімалися брови, а я намагалася зрозуміти, що в нього на думці.

— Ага! — Даану щось спало на думку. Він вийшов у коридор і після якогось шурхотіння там повернувся назад. Потім поклав на стійку переді мною одну із золотих рамок, які висіли рядком на стіні коридору. На вицвілій чорно-білій світлині я впізнала де Брайна. Він був значно молодшим за себе теперішнього: очевидно, фото зробили під час однієї з його експедицій. — Ось із чого варто почати! — усміхнувся й тицьнув на латунну табличку в нижній частині рамки.

Там було викарбовано: 1867. І ще нижче: *Амазонка*.

Я здивовано витріщилася на Даана.

— І що?

Він показав на виставлені ним пляшечки.

— Спочатку обері аромат.

Я розглядала флакони з трунками й читала написи на етикетках. «Аромат насолоди», «Критичний запах», «Мрійливий бриз», «Позачасова нота» і «Найнудніший на світі аромат». Подумки пригадувала принципи їх дії та зважувала, від чого краще триматися подалі. Проте, по суті, всі вони були нешкідливими. Тож просто схопила «Позачасову ноту» і простягнула посудинку Даану.

Замість того, щоб забрати у мене флакон, він лише кивнув на світлину й потер долоні — так, наче йому вже несила чекати.

— Однієї краплі вистачить. Однак постарайся, щоб вона потрапила на світлину, інакше це заняття не матиме сенсу.

Корок із характерним звуком було витягнуто із пляшечки й крихітна краплинка лягнула прямо посеред фотографії. Я зачаровано дивилася, як її всотав папір, а навколо утворилося м'яке коло. Червоний серпанок піднявся помаранчевими шлейфами від вологої ділянки та поплив над нашими головами до стелі блідо-жовтим маревом. Я відчула запах лемонграсу, бергамота й дешицю сандалового дерева. Тієї ж миті думки почали зосереджуватися на фотографії. Я перевела погляд на молодого Даана, який у тропічному спорядженні продирався крізь джунглі Амазонки. Він засміявся до фотографа, а я здригнулася, адже цей сміх раптом пролунав у моїй голові. Обличчя чоловіка ніби ожило, хоча саме фото, звичайно, було нерухомим. І ось перед моїми очима все почало розгортатися, неначе в кіно. Чула сміх Даана, відчувала вологе повітря джунглів власним тілом, на-

віть здалося, що чую шелестіння листя. Усе єство переповнило таке саме торжество, яке на світліні випромінював Даан. Але відчула ще дещо.

Це було... *зусилля*. Зненацька мною опанувало безмежне виснаження. Однак водночас виникла впевненість, що я досягла того, чого хотіла досягти. Це було відчуття цілковитого щастя.

Геть розгублена, крізь марево глянула на справжнього та набагато старшого Даана.

— І як? — запитав він із задоволенням. — Що відчула, коли дивилася на світліну?

— Успіх, — відповіла, навіть не замислюючись над тим, що насправді про це думала. — Я відчула щастя, адже мені вдалося те, на що знадобилися неймовірні зусилля.

— Ти змогла! Чудово, — Даан усміхнувся до мене ще ширше. — Саме таким було моє відчуття тієї миті. Я був невимовно щасливий, що експедиція в джунглі була успішною.

— Але... як це працює? — перепитала його. — Як я можу відчувати те, що сталося так давно? Та ще й те, що не має до мене жодного стосунку? Адже достоту видавалося, нібито сама все це переживала.

— Почуття людей приховані в найпотаємніших речах, — пояснив Даан. — Як бачиш, вони можуть ховатися навіть у таких давніх предметах, як ця світліна, — і посміхнувся мені. — Виявити їх дає змогу тобі саме аптека разом із талантом сентифлера. За допомогою аромату, хоч би яким він був, талант дозволяє розпі-

знавати почуття людей навколо. Ти можеш також оживити минулі чи майбутні емоції. Це вміння дає тобі можливість сприймати почуття, а також думки інших людей.

— Але... як? — повторила своє запитання, дивлячись на знімок переді мною.

— Ну, що ж, — Даан прокашлявся. — Якби я *точно* знав, як це працює, то неодмінно пояснив би тобі. На жаль, надто пізно відкрив у собі це вміння. І мені забракло часу, щоб належним чином його розвинути. Я не знаю, як свідомо контролювати цей феномен і чи це взагалі можливо. Боюся, в майбутньому тобі доведеться дізнатися про все самій, — Даан кинув на мене серйозний погляд. — Якщо й надалі вдосконалюватимеш свої здібності сентифлера, то якоюсь мірою зможеш дуже легко помічати, чи люди справді говорять те, що думають і відчувають. Тебе більше ніхто не зможе обманути. Люці, ти відчуватимеш їхній страх, сором, любов, навіть ненависть. Зможеш зазирнути в їхні душі. Ніде не знайдеш більше правди, ніж там.

Я роззявила рота від здивування й намагалася досягнути Даанові слова.

— Хіба?... — аж почала затиналася. — Але ж... це звучить так, ніби зможу читати думки!

Даана стиснув губи.

— Можна й так сказати... Сентифлери здатні використовувати аромати спеціально для блага когось чи проти них, адже це дає змогу бачити людей крізь їхню зовнішню оболонку.

Я підстрибнула від радості й кинулася на шию старому фармацевту аптеки ароматів. Це ж просто приголомшливо!

Даан поплескав мене по плечах, я дещо послабила свої емоційні обійми. І помітила, яким засмученим він став.

Ну й чому? Особисто я ледь не божеволіла від хвилювання. Помічати будь-яку брехню? Наскільки ж це круто й неймовірно!

— Хіба це не приголомшливо? — із запалом запитала старого фармацевта знову.

— Звичайно, — зітхнув Даан. — Гадаю, в будь-якому разі важливо, щоб ти й далі розвивала свій талант. Елоді де Рішмон — пречудова сентифлерка. Я припускаю, що вона багато тренувалася, щоб навчитися зчитувати почуття інших. Це робить її особливо небезпечною. І знаю, що вона дуже любить свого батька, а тепер із допомогою своїх умінь напевне намагатиметься досягти цілей, які поставили перед собою «одвічні». Люці, ти маєш бути готовою до цього, коли візьмеш на себе відповідальність за аптеку ароматів. Так, маєш бути готовою, щоб уміти захищатися від будь-яких можливих нападів.

При думці, що Елоді справді може читати думки, мене аж кинуло в дрож. Тепер я зрозуміла, як у Парижі вона зуміла настільки швидко дізнатися про мене все, що тільки можна. І мабуть, одразу ж розпатякала все своєму батькові Сіреллу де Рішмону, ватажку «одвічних».

Хай там що, я все одно тільки раділа. Хіба ж це не фантастично — теж опанувати таке вміння?

І затремтіла від самої думки про те, чого зможу досягти.